

utorak, 5. april 2011.

MILINKOVIĆ: „Sjaj od plamena” za Somborke

Na predstojećem koncertu (7. aprila) u sali pozorišta grada Sombora kulturna grupa „Legende“ će imati solistički koncert, vokal kulturne grupe Ivan Milinković za „Dnevnik” kaže da se unapred raduju još jednom susretu sa somborskom publikom podseća da već godinama u sklopu turneja nastupa širom Vojvodine.

- Uvek je divan osećaj ponovo doći u isti grad i održati koncert. Pored redovnog repertoara publika će biti u prilici da čuje i pesme sa novog albuma „Sjaj od plamena”, priča operiski tenor i vokal popularnih „Legendi”.

Da li ste zadovoljni kako je publika prihvatila nove pesme?

- Veoma! Tokom turneje u svim gradovima videli smo da su poklonici naše muzike naučili sve pesme s novog CD-a. Mnogi nam kažu da je to naš najbolji album do sada, i to je ono što je pored koncerta važno. Danas je CD kao neka vrsta promo materijala i poklon fanovima. Od diskografije ne može da se živi, jer je pirateriju nemoguće zaustaviti. „Legendama” prihode donosi stalna koncertna aktivnost.

Kako uspevate bez skandala i nametanja u medijima skoro dve decenije da puniti koncertne dvorane?

- Niko u „Legendama” nije tabloidan. Usmereni smo na posao, imamo dobre pesme koje se slušaju, vole i ostaju. Publici se očito sviđaju brojne pesme koje je inspirisan ljubavlju napisao lider grupe „Legende” Zoran Dašić. U njegove pesme staju čitave ljubavne storije i trenuci koji život čine lepim. Prepoznatljivi smo po koncertnoj aktivnosti. Iako smo manje interesantni radio stanicama jer nas oni koji puštaju zabavnu muziku tretiraju kao narodnjake i obrnuto, a imamo pregršt pesama koje su više zabavnjačke od mnogih pop numera drugih izvođača, publika dolazi na koncerte.

Koliko ste održali koncerata u karijeri?

- Više od 1400. Trenutno je u pripremi DVD izdanje „1400 koncert“, koji je simboličan nastavak DVD-a „1000 koncert“ koji je objavljen pre pet godina. I tu će biti isključivo naši koncerti, a ne nastupi. Kao koncert računamo one u dvoranama i halama za koje publika kupi kartu i dođe samo nas da sluša. Ne računamo razna samostalna gostovanja ili ona sa kolegama povodom raznih dešavanja. Od naših 1400 koncerata bilo je 45 u beogradskom „Centru Sava“. Mnogi se pitaju zašto nismo u „Areni“ koja je sada popularna, a nije za svakoga. Džabe žabi koja čuje da se konj potkiva pa i ona digne nogu, a nije za potkivanje. Ova vrsta muzike, kao i mnoge druge, nije za „Arenu“, jer prava sugestivnost i ta umetnička crta ne može da se doživi u toj sportskoj hali kao u „Centru Sava“ ili nekoj intimnijoj koncertnoj dvorani. Po meni je „Arena“ više za neke rok koncerte na kojima ima manje one finoće, ali ako se ljudi pitaju koliko bi publike došlo na koncert „Legendi“ neka izračunaju da bi naših 45 koncerata u „Centru Sava“ napunilo dvanaest „Arena“. Dakle, imamo dobru referencu dvanaest punih „Arena“.

Hoće li na DVD-u biti snimaka sa koncerata održanih u Vojvodini?

- Hoće. U toku godine održimo više koncerata u Pančevu i drugim gradovima. Godinama tokom februara meseca, pre ili posle koncerata u beogradskom Sava centru nastupamo u Spensu. Ove godine imali smo sjajan koncert baš na Dan zaljubljenih. Organizatori i čelnici Spensa ponudili su nam baš taj datum, jer ih ono što mi radimo asocira na ljubav. I to je veoma lepo. Na DVD-u će biti i drugih novina, a to je sve što se zbiva oko „Legendi“, od ulaska na crvenom tepihu, priprema za izlazak na scenu, toaleta... Jedna cela priča, personalizacija svakog od nas. Sve je rađeno ful u HD tehnici slike i tona, najboljoj na svetu. Prethodni DVD je rađen sa pet kamera, a novi radimo sa dvanaest.

Kakve vas uspomene vezuju za Vojvodinu?

- Pre nego što sam postao vokal „Legendi“ kao član beogradske Opere često sam gostovao u Srpskom narodnom pozorištu u Novom Sadu. Takođe su i početak moje karijere sa „Legendama“ obeležila gostovanja na prostoru Vojvodine, jer smo održali koncerte u svim većim gradovima, ali i mnogim manjim mestima. I svugde je zaista bilo lepo. Ne mislim samo na koncerte i gostovanja, već i na druženja i snimanja na televiziji Vojvodine.

Zbog ljubavi prema muzici stepenovali ste diplomu na Mašinskom fakultetu i posvetili se solo pevanju. Kako se dogodio taj obrt u profesiji?

- Shvatio sam da me više zanima muzika, pa sam uzeo diplomu Više mašinske škole, krenuo na časove solo pevanja i otišao u Udruženje umetnika. Radio sam kao solista u Horu vojske, a kasnije dobijao i glavne uloge. Prihod od toga bio je mali, pa sam otišao na estradu. Hteo sam da pevam u operi, ali sam želeo stilski da se raširim. Dok sam se dvoumio uzeo sam godinu dana neplaćenog odsustva u Operi. Ništa nisam muvao, potpuno mirne savesti. Kada su „Legende“ krenule u ekspanziju, i diskografsku i koncertnu, shvatio sam da tu treba ulagati. Međutim, nije me isključivo novac vodio, već stvaranje muzike, umetnosti, nekog svog pečata i brenda.

U kom još poslu biste mogli da uživajte?

- Volim sport i avijaciju. Mogao bih biti vrhunski sportista i pilot.

Kada ste zaradili prvi novac?

- Možda čudno, ali sa devet godina, kada sam od drugara spoznao pravu stvar, da treba iskoristiti momenat da se zaradi novac. Imao sam bicikl koji sam svima pozajmljivao, a drugar mi je rekao "ti si blesav, daješ svima, ja nikom ne bi dao za „dž”!". Onda sam se setio priče o jednoj ženi koja je prva imala bicikl u nekom selu, pa je meštanima vožnju bicikla naplaćivala u jajima. Svaki dan bi sakupila dve korpe jaja. Tako sam skontao da i ja mogu da „rentiram” bajs. I tako su mi za jedan provozan krug keširali, recimo u današnjoj vrednosti, pet dinara. Zapravo, to i nije bila zarada, već klinačko dokazivanja da možeš da unovčiš nešto vredno što imaš. Možda je to odavalo moj talenat za neki mali biznis. Što se tiče profesionalnog angažmana prvi novac sam zaradio 1987. godine zahvaljujući gostovanju na koncertu Tome Zdravkovića u Smederevu. Posle toga mi je jedan menadžer, koji je radio u Palati pravde, obezbedio nastup za koji sam dobio pedeset maraka. Poznati i popularni su dobijali oko hiljadu maraka, a mi početnici, takozvana „boranija” bili smo plaćeni s tom „pedeseticom”. Nakon nekoliko meseci rada kupio sam „Peglicu”, a tata mi je rekao da treba da odlučim čime ću da se bavim i predložio mi da uplaćujem staž.

Šta vas čini najsrećnijim u životu?

- Moj sin Filip i supruga Mica. Najteže je ali i najlepše biti roditelj. Kada mi je najteže u nekim trenucima i na koncertima, kad sam odvojen od porodice negde daleko setim se samo njegovih okica koje mi daju neopisivu, nadljudsku snagu. Kada nemaš dete sve ti se „meri na kvadrat“, a kada imaš sve „na kub“, počinješ da živiš drugim, lepšim životom.

Vladimir Đuričić